

Arrest

nr. 222 345 van 6 juni 2019
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 13 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 februari 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 216 941 van 15 februari 2019.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VREBOS, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 september 2018 wordt de verzoekende partij aangetroffen in België. Zij wordt als niet-begeleide minderjarige vreemdeling beschouwd.

1.2 Op 22 januari 2019 wordt de verzoekende partij opnieuw aangetroffen in België. Op basis van haar verklaarde geboortedatum is zij op dat moment meerderjarig. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.3 Op 8 februari 2019 wordt de verzoekende partij opnieuw aangetroffen in België.

1.4 Op 8 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: I(...)

voornaam: Y(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: < >

nationaliteit: Soedan

Alias: I(...) Y(...) – (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN Antwerpen op 08/02/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens illegale grensoverschrijding. (PV n° AN. (...)/2019 van de politie zone van SPN Antwerpen.)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord door de politiezone van SPN Antwerpen en verklaart naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 maanden in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 22/01/2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens illegale grensoverschrijding. (PV n°AN. (...)/2019 van de politie zone van SPN Antwerpen.)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN Antwerpen op 08/02/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 maanden in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 22/01/2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens illegale grensoverschrijding. (PV n°AN. (...)/2019 van de politie zone van SPN Antwerpen.)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 08/02/2019 door de politie van Antwerpen - SPN en verklaart naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen.

Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RvV ingesteld worden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de

humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding (...)"

1.5 Op 15 februari 2019 schorst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), bij arrest nr. 216 941, bij uiterst dringende noodzakelijkheid de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

1.6 Op 12 maart 2019 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 januari 2019 herbevestigd.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing vast.

Artikel 39/82, § 1, vierde en vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luiden als volgt:

"De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond."

De verzoekende partij diende op 13 februari 2019 reeds een afzonderlijke vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Op 15 februari 2019 beval de Raad, bij arrest nr. 216 941, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De vordering werd aldus niet verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond. Bijgevolg is de gelijktijdige vordering tot schorsing, ingediend door middel van het huidig verzoekschrift van 13 februari 2019 waarin zowel de nietigverklaring als de (gewone) schorsing van de tenuitvoerlegging wordt gevraagd, overeenkomstig artikel 39/82, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet niet ontvankelijk.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat ook niet valt in te zien welk voordeel de verzoekende partij nog kan halen bij het vorderen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing waarvan de tenuitvoerlegging reeds werd geschorst. De verzoekende partij heeft bijgevolg hoe dan ook geen belang bij de thans voorliggende vordering tot schorsing.

De vordering tot schorsing is onontvankelijk. Er is bijgevolg geen noodzaak om uitspraak te doen over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op een andere grond, die door de verwerende partij wordt opgeworpen in haar nota met opmerkingen.

3.2 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In de mate dat de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in deze mate onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift onder meer het volgende uiteen:

“Op 13.02.2019 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris de kwestieuze beslissing, t.t.z. het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Luidens deze beslissing erkent verweerster dat zij het risico op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM nog niet onderzocht heeft:

Betrokkene werd gehoord op 08.02.2019 door de politie van Antwerpen - SPN en- verklaart dat hij naar het VK te willen reizen.

Betrokkene is niet het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. (...) »

Vooreerst weze het benadrukt dat verweerster niet ernstig kan voorhouden dat de nationaliteit van verzoeker dient bepaald te worden nu zij in haar bestreden beslissing zelf verwijst naar zijn nationaliteit.

Daarenboven heeft zij overduidelijk geen onderzoek gevoerd naar art. 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM - dat bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen — bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft meermaals geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95).

Het EHRM heeft tevens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokken vreemdeling (zie EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saad t.Italië, §§ 128- 129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen t. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Hierbij moet er op worden gewezen dat het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is en dat het geen enkele uitzondering toelaat.

Overwegende dat de RvS bij haar arrest nr. 241.623 dd. 29.05.2018 geoordeeld heeft dat de DVZ bij het nemen van een BGV eerst dient te onderzoeken of er een mogelijke schending is van artikel 3 EVRM:

“De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het

EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7 van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het XIV-37.373-8/9 grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om h t grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.” (RvS 29 mei 2018, nr. 241.623)

Ook Uw Raad oordeelde reeds in deze zin in het arrest H(...) T(...) t. Belgische Staat dd. 08.10.2018 (arrestnummer 210 636 dd. 8 oktober 2018):

“De verzoeker lijkt te kunnen worden bijgetreden waar zij stelt dat het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds veronderstelt dat een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet worden doorgevoerd. Een dergelijk bevel houdt immers voor de verzoeker reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op. In casu is dit des te meer het geval omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek en met een beslissing tot terugleiding naar de grens van de Schengenlidstaten.”

En ook:

De Raad wijst er bovendien op dat het onderzoek of de verwijderingsmaatregel afbreuk kan doen aan de bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM niet kan worden uitgesteld naar een later tijdstip. Artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat zowel de rechtsgrond vormt voor de beslissing tot verwijdering als de beslissing tot terugleiding, stelt in de aanhef immers op duidelijke wijze dat een bevel kan of moet worden afgegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. Bijgevolg diende de gemachtigde reeds bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten te onderzoeken of de verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België geboden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM.”

Desondanks heeft de overheid het nagelaten om een mogelijke schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken ALVORENS zij de bestreden beslissing nam.

In casu moet worden vastgesteld dat door verweester een uitvoerbare vertrekverplichting opgelegd wordt zonder op enige wijze te onderzoeken of dit in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Het leidt geen twijfel dat in casu de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM is geschonden.

Het is dan ook frappant dat de DVZ een repatriëring overweegt of liever organiseert naar Soedan en dit zonder enige garanties.

In casu zal verzoeker dan ook naar een land uitgewezen waar hij een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan verboden behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Nochtans is verweester maar al te goed op de hoogte van de dagdagelijkse mensenrechtenschendingen aldaar:

“The most significant human rights issues included extrajudicial killings; torture, beatings, rape, and other cruel or inhuman treatment or punishment of detainees and prisoners; arbitrary detention by security forces; harsh and life-threatening prison conditions; restrictions on the freedoms of expression, press, assembly, association, religion, and movement; intimidation and closure of human rights and nongovernmental organizations (NGOs); lack of accountability in cases involving violence against women, including rape and female genital mutilation/cutting (FGM/ZC); the use of child soldiers; trafficking in persons; criminalization of samesex conduct with severe penalty; denial of workers' rights to associate with independent trade unions; and child labor. Government authorities did not investigate human rights violations by the National Intelligence and Security Services (NISS), the military, or any other branch of the security services, with limited exceptions relating to the Sudanese Armed Forces (SAF). The government failed to adequately compensate families of victims of shootings during the

September 2013 protests, make its investigation results public, or hold security officials accountable. Impunity remained a problem in all branches of the security forces and government institutions.” (USDOS, Sudan 2017 human rights report, <https://www.state.gov/documents/organization/277295.pdf>, 1-2)

De schending van het zorgvuldigheidbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM is gegrond.”

4.2 De verwerende partij antwoordt hierop in haar nota met opmerkingen het volgende:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 3 EVRM.

Hij betoogt dat de verwerende partij erkent dat de situatie in het herkomstland nog niet werd onderzocht. Het is volgens hem frappant dat de verwerende partij een repatriëring zou organiseren zonder enige garanties. Door de grens later te bepalen zou hij in de onmogelijkheid worden gesteld om een effectief rechtsmiddel aan te wenden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de thans bestreden beslissing de volgende passage staat vermeld: (...)

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat het bestuur de grens nog dient te bepalen naar waar verzoeker kan worden teruggeleid en dat er vervolgens een nieuwe terugleidingsbeslissing zal worden genomen.

Verzoeker kan dan ook niet ernstig beweren dat voorafgaandelijk aan de thans bestreden beslissing moest onderzocht worden of een terugkeer naar Soedan in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM nu de bestreden beslissing immers niet tot gevolg heeft dat hij zal worden teruggeleid naar Soedan.

Bovendien werd verzoeker d.d. 15 februari 2019 vrijgesteld en dient hij zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij het hem vrijstaat al dan niet terug te keren naar zijn herkomstland.

Ook in casu wordt uitdrukkelijk in de bestreden beslissing vermeld dat de grens waarnaar verzoeker moet worden teruggeleid nog moet bepaald worden.

Een schending van artikel 3 EVRM is aldus niet aan de orde.

Aangezien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel nog niet aan de orde is, dit in afwachting van de bepaling van de grens van het land waarnaar verzoeker kan worden teruggedreven, is het wel degelijk gerechtvaardigd dat een rigoureuus onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM nog niet gevoerd werd.

Voorts betwist verzoeker niet dat hij zich bevindt in een situatie zoals omschreven door artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de vreemdelingenwet daar hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de nodige documenten en hij een gevaar vormt voor de openbare orde daar een PV werd opgesteld wegens illegale grensoverschrijding. Verzoeker betwist evenmin dat er een risico op onderduiken bestaat.

Verzoeker betwist tenslotte niet dat hij reeds bevolen werd om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 22 januari 2019.

De determinerende motieven op grond waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, worden derhalve niet betwist of weerlegd en volstaan om de beslissing te schragen naar recht.

Indien verzoeker de bescherming van de Belgische overheden effectief beoogt, staat niets hem in de weg om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in het kader waarvan zijn beweerde vrees door een onafhankelijke instantie kan worden onderzocht.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

4.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr.

167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM of het Hof) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het EHRM heeft ook al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk moet zijn. Zo stelt het Hof in een zaak waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de betrokkene, het volgende: *“the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant's already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory.”* (EHRM 15 april 2014, *Asalya/Turkije*, § 113) (eigen vertaling: *“het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, is te wijten aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende stukken ingediend door het Ministerie bij de nationale rechtbanken verduidelikten naar waar de verzoeker exact zou worden verwijderd. Zulke onduidelijkheid is onaanvaardbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van de verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinvol onderzoek naar de risico's die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die manier de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.”*)

De verzoekende partij wijst erop dat de gemachtigde in de bestreden beslissing erkent dat hij het risico op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM nog niet heeft onderzocht. Zij benadrukt vooreerst dat hij niet ernstig kan voorhouden dat haar nationaliteit moet worden bepaald, nu hij in zijn beslissing zelf naar haar nationaliteit verwijst. Daarnaast stelt zij dat de gemachtigde overduidelijk geen onderzoek naar het voormelde artikel 3 heeft gevoerd, waarna zij een theoretische uiteenzetting met betrekking tot dit artikel doet. Vervolgens voert zij, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad, aan dat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten eerst moet worden onderzocht of er een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM is. Zij benadrukt dat de

overheid heeft nagelaten zulke schending te onderzoeken alvorens zij de bestreden beslissing nam. De verzoekende partij wijst erop dat door de gemachtigde een uitvoerbare vertrekverplichting wordt opgelegd zonder op enige wijze te onderzoeken of dit in strijd is met artikel 3 van het EVRM, en dat het frappant is dat de Dienst Vreemdelingenzaken een repatriëring overweegt of liever organiseert naar Soedan, en dit zonder enige garanties. Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat zij *in casu* naar een land zal worden uitgewezen waar zij een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan verboden handelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Ten slotte stelt zij dat de gemachtigde nochtans maar al te goed op de hoogte is van de dagdagelijkse mensenrechtenschendingen in Soedan, waarnaar zij citeert uit een mensenrechtenrapport over Soedan van 2017 van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken.

De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen op zich niet dat de gemachtigde *in casu* op een bepaald moment in het besluitvormingsproces een onderzoek moet voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. De partijen zijn het echter niet eens over het moment waarop dit onderzoek moet gebeuren. Terwijl de verzoekende partij van oordeel is dat het onderzoek moet gebeuren voorafgaand aan het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten, is de gemachtigde blijkens de bestreden beslissing van oordeel dat dit pas kan nadat de nationaliteit van de verzoekende partij vaststaat en de grens waarnaar zij zal worden teruggeleid, kan worden bepaald. Tegen deze zogenaamde 'beslissing tot vaststelling van de grens' kan volgens de bestreden beslissing een schorsend beroep bij de Raad worden ingesteld. Ook de verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen aan dat, aangezien de verzoekende partij niet op basis van de bestreden beslissing gedwongen zal worden teruggeleid naar het land van herkomst, moet worden besloten dat de gemachtigde in de bestreden beslissing geen onderzoek moest voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat uit de definities van artikel 1, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zoals het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, op zich al niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar tevens een terugkeerverplichting oplegt (6°). Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf (5°).

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, de rechtsgrond van de bestreden beslissing, wijst er in zijn aanhef op dat deze bepaling toepassing vindt "*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*".

Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt (RvS 28 september 2017, nr. 239.259), en gelet op de aanhef van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij worden bijgetreden waar zij aanvoert dat reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren. De gemachtigde kan dan ook niet voorhouden met dit onderzoek te kunnen wachten tot in een volgende beslissing de daadwerkelijke grens is bepaald naar waar de verzoekende partij zal worden teruggeleid.

In dit verband wijst de Raad tevens op de arresten nrs. 241.623 en 241.625 van de Raad van State van 29 mei 2018. Ook de verzoekende partij wijst in haar uiteenzetting op het eerstgenoemde arrest. In de betrokken arresten stelt de Raad van State onder meer het volgende:

"Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten (...) uit te voeren zonder dat de [gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

De [gemachtigde] moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de [gemachtigde] om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de [gemachtigde] effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de [gemachtigde] er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat [hij] dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.”

En ook:

“In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling.”

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Vervolgens benadrukt de Raad dat het tegenstrijdig is om enerzijds een beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen en anderzijds te stellen dat de grens later nog zal worden bepaald. Bijgevolg kan niet ernstig worden betwist dat de gemachtigde, ondanks de in de bestreden beslissing geuite intentie, op zich geen andere en nieuwe beslissing nodig heeft om de verzoekende partij op grond van de thans bestreden beslissing “zonder verwijf” te verwijderen naar Soedan (zijnde de nationaliteit zoals vermeld in de aanhef van de bestreden beslissing). Aangezien aldus in de bestreden bijlage 13septies wordt vermeld, “aan de Heer, die verklaart te heten: (...) nationaliteit: Soedan”, en geen ander land van bestemming wordt genoemd, moet het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Soedan worden onderzocht. De Raad herhaalt in dit verband dat de thans bestreden beslissing op grond van de rechtsgrond en de motieven ervan, een titel verschaft om tot gedwongen uitvoering over te gaan. Aangezien de bestreden beslissing een uitvoerbare beslissing is, lijkt de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoekende partij dan ook op grond van deze beslissing naar Soedan te kunnen verwijderen.

In casu blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat de gemachtigde geen motivering met betrekking tot artikel 3 van het EVRM heeft opgenomen. Het onderzoek naar een mogelijke schending

van artikel 3 van het EVRM wordt door de gemachtigde zelfs uitdrukkelijk uitgesteld. Bijgevolg kan de Raad slechts vaststellen dat het vereiste onderzoek niet werd gevoerd.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij niet betwist dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de nodige documenten, dat zij een gevaar voor de openbare orde vormt, en dat een risico op onderduiken bestaat en dat zij reeds op 22 januari 2019 werd bevolen om het grondgebied te verlaten. De Raad benadrukt echter nogmaals dat artikel 7 van de vreemdelingenwet enkel geldt *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, volstaan de niet-betwiste *“determinerende motieven”* op grond waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, derhalve niet om de beslissing te schragen naar recht.

De verwerende partij voert ook aan dat de verzoekende partij op 15 februari 2019 werd vrijgesteld en dat zij zelf gevolg moet geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij het haar vrijstaat al dan niet terug te keren naar haar herkomstland. De Raad kan slechts vaststellen dat het voor hem niet duidelijk is in welke mate dit betoog van de verwerende partij precies relevant is in het licht van de vraag of de gemachtigde vóór het nemen van de thans bestreden beslissing een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM had moeten voeren. Dit geldt des te meer nu de verwerende partij in haar betoog verwijst naar een gebeurtenis die na het nemen van de bestreden beslissing op 8 februari 2019 heeft plaatsgevonden, en die dus per definitie geen invloed kan hebben gehad op de besluitvorming van de betrokken beslissing.

Ten slotte geeft de verwerende partij aan dat, indien de verzoekende partij de bescherming van de Belgische overheden effectief beoogt, niets haar in de weg staat om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in het kader waarvan haar beweerd vrees door een onafhankelijke instantie kan worden onderzocht. Deze overweging wordt echter voor het eerst in de nota met opmerkingen gemaakt en maakt bijgevolg een *a posteriori*-motivering uit. Hiermee kan de verwerende partij het vastgestelde gebrek in zorgvuldigheid bij het nemen van de thans bestreden beslissing dan ook niet herstellen. Bovendien laat de verwerende partij na uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, op grond waarvan zij aanneemt dat de verplichting om voor het nemen van een beslissing tot verwijdering een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te voeren, afhankelijk zou zijn van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming. Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de gemachtigde zijn onderzoek in het licht van het voormelde artikel uitdrukkelijk heeft uitgesteld.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verwerende partij op zich niet betwist dat de door de verzoekende partij in het kader van artikel 3 van het EVRM naar voren gebrachte elementen met betrekking tot de situatie in Soedan, een begin van bewijs kunnen vormen.

Met haar betoog kan de verwerende partij dan ook geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

4.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 februari 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

De vordering tot schorsing wordt in zijn geheel verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE